

продавалъ. Напечелилъ пари. Преселилъ се въ града. Направилъ си голѣма кѣща. Отворилъ си работилница. Защѣкали чираци. Задрѣнчели чукове и наковални. Манго не хващалъ вече работа. Седѣлъ на единъ столъ, доволенъ и веселъ. А хората обрѣщали нивитѣ. Орѣли день и нощъ. Но никой не намиралъ жѣлтицитѣ.

Когато идвали да питатъ Манга, защо тѣхнитѣ палешници не копаятъ пари, той се усмихвалъ хитро, смуквалъ отъ луличката си и отговарялъ:

— Потрайте — ще стане и това!

Цѣла година неуморнитѣ селяни работѣли съ новитѣ палешници. По два-три пѣти преоравали нивитѣ. И за да не умратъ отъ гладъ, пакъ си сѣели жито и садѣли зеленчуци. Но за чудо на всички, тая година земята, преорана, обработена и сипкава като брашно, дала богата жетва, каквата селянитѣ не помнѣли никога. Зеленчуцитѣ дали обилень плодъ.

Заскѣрцали тежки коли съ жито. Затракали воденици. Търговци трѣгнали къмъ това село. Купували житото и зеленчука. Задрѣнчали парички въ всѣка рѣка. И силяха на всѣки селянинъ пукалъ отъ жѣлтици.

Манго седѣлъ предъ голѣмата си работилница на мека възглавница. А селянитѣ, като минавали край него, радостно му викали отдалече:

— Манго, наистина нашитѣ плугове излѣзоха златни!

— Златни сж я! — усмихвалъ се весело Манго и сучелъ мустацитѣ си задъ ушитѣ, като боляринъ.

Така Манго съ своята хитрина станалъ богатъ човѣкъ, а неговитѣ плугове насипали, като съ ржженъ, много пари въ всѣка кѣща.

А надъ работилницата му може би и сега си стои малкия надписъ: „Златниятъ палешникъ“, и додето тече Огоста хората знаятъ тая работилница и за нея говорятъ.

Григоръ Угаровъ

РАННА ЕСЕНЬ

Идатъ вихри, идатъ хали,
сиви плѣзнаха мъгли,
по дървята оголяли
ситень дѣждъ вали... вали...

Нека... До-ще ясно време —
трѣбва на орача то,
да засѣе златно сѣме:
рѣжъ, ечмени и житѣ.

Дим. Бабевъ